

ЗАЈЕДНИЦА.....

АДЕЛАИД: У ПОСЕТИ ПЕНЗИОНЕРСКОМ НАСЕЉУ У ПЕНИНГТОНУ РАЈ ЗА СТАРИЈЕ ОСОБЕ

Ако је ишта у животу извесно, то је чињеница да сви као људска бића старимо. Некоме је старост лепа, некоме није. Међутим, захваљујући људима попут оних из Српског добротворног друштва Јужне Аустралије, који имају визију и идеје, старост нам свима може бити удобнија и извеснија.

Изградњом а потом и професионалним менаџментом, поменуто српско друштво је у Пенингтону, уз помоћ државе Јужне Аустралије, многи-ма обезбедило пристојан живот. За 40

становника овог модерног насеља, може се слободно рећи, живот је знатно продужен и осмишљен тако да, просто речено, живе другу младост.

Посетио сам насеље у Виндзор Авенији у јутарњим часовима. Пенингтон се налази на северу Аделаида баш као и Окден о којем сам писао у прошлом броју, а који је његов саставни део, само са разликом што је ближи океану.

Већ на самом паркингу испред улазних врата насеља човеку срце затрепери од лепоте. Све је некако

сређено, окружено мирисним цвећем и баршунастим дрвећем па вам се на тренутак учини да сте пред вратима раја. Објекат је архитектонски речено, симболика модерног и укусног, спојеног са староевропским. На јарболу, поред аустралијске поносно се вијори и српска застава.

Улазим у блиставе чисте ходнике и просторије. Доминирају српски детаљи па се опуштам као у рођеној кући. Љубазност особља које ме дочекује превазилази карактер конвенционалног. Било је време доручка па ми се пружила прилика да буквално видим све и поразговарам са сваким становником лично. У пратњи директора насеља г-ђе Ен Браун, председника г-ђе Монике Белошевић и потпредседника Милимира Тепавчевића кога из милости зовем Микеланђело, упознајем и друге службенике, као на пример Бранку Јакововић, виртуоза у кухињи, па две Биљане, Колунцић и Бранковић, Јелицу Марјановић (секретар насеља), Андријану Јовић (благајник), Дубравку Блажевић... Бранка за коју кажу да би могла радити у најотменијим светским кухињама, као и Биљана Колунцић ме препознају и сећају се да смо се упознали у септембру прошле године када сам накратко посетио ово насеље. Са већином њих ћу после, у укусно декорисаном газебу (летњој тераси), провести извесно време у занимљивој причи о насељу али и о другим темама које тиште српску заједницу.

Пензионери који доручкују подељени су у мање групе, односно павиљоне које користе за свакодневне потребе и живот. Улазим у кухињу у којој кувар Раде Живковић послужује три стола. Доручак лепо мирише. Тако је и у другим павиљонима које сам обишао. Стандард је исти за све. Пензионери ме свугде у први мах зачуђено загледају, али убрзо са свима постајем најбољи пријатељ. Сви се хвале условима живота, Неки кажу да редовно читају Српски глас... углавном нескривени осмеси титрала су на уснама тих дивних остарелих створења.

Домаћини се труде да ми што више покажу од овог лепог комплекса. Јелица Марјановић, секретар објашњава да је купљено пет околних кућа, те да ће насеље бити проширено за још двадесет лежача што је заиста за сваку похвалу. Двориште насеља је прави мали рај. Фонтане, попчане стазе, разноврсно цвеће, капела за молитву, зелени травњаци, сређено дрвеће, цвркул разних птица... све је то што живот становника чини лепшим. Рекоше ми да је сва та лепота дело вредних руку становника којима је баштованство у души.

Собе у којима проводе највећи део свог времена су модерно опремљене са свим потребама за нормалан свакодневни живот. Поред једнокреветних ту су и двокреветне собе за брачне парове. Баш као и у сестринском насељу у Окдену већина становника су Срби. Има их и из других градова Аустралије. Свака соба има своју кухињу која обезбеђује самосталност. Кад смо већ код кухиње да напоменемо да исту спремају професионални кувари, а за оне којима је то потребно припрема се дијетална исхрана или посна храна.

Насеље или како га једноставније зову - село, састоји се од четири павиљона који је сваки специфичан на свој начин. Њиховом изградњом, водило се рачуна о удобности и стварању домаће атмосфере, са детаљима које имамо и у својим породичним кућама. Корисници села по жељи са собом имају свој намештај и друге ствари што им омогућава да не изгубе ништа од домаће атмосфере.

На услузи им стоји и богата библиотека са књигама и касетама које могу бесплатно изнајмљивати али ту су и личне књиге, видео и аудио касете.

Одлазим са домаћинима до летње терасе поред малог водопада. Ту је огроман сто са клупама, прави мали рај за пушаче у које, срећом, не

спадам. Та грађевина која је намењена за одмарање, овога пута послужила ми је за разговор. Рекоше ми да је особље које брине о станарима насеља на услузи 24 сати дневно и стриктно су подвукли, да не буде забуне, да ово није класичан старачки дом јер у њему станари имају самосталност и слободу која им је потребна. Такође, по потреби, на услузи су им лекари, физиотерапеути, ортопеди, очни лекари, апотекари, фризерски, редовно их обилазе свештеници, а највише, разумљиво, чланови њихових породица и фамилија.

Живот становника насеља се одвија и изван самог објекта. Одлазе на редовне излете, разгледање града и знаменитости, на роштиљ у природи (пикник) и куповину. Све је овде регулисано државним законом и прописима. Просто речено, као становник насеља имате све, само што нисте у својој породичној кући.

Будући да је моја посета имала блиц карактер, а сунце које је тога дана било припекло полако нестајало

МИСИЈА НАСЕЉА

Пензионерско насеље у Пенингтону (Pennington Aged Care Village) настоји да успостави савршенство у културном смислу за људе српског етничког порекла и оспособљено је за пружање услуга највишег стандарда за све старије особе уз аједници које могу правилно да испољавају своје културне, верске и језичке потребе. Насеље је званично отворено 26. маја 1993. године, па ће за месец дана прославити вредан јубилеј, 17 година постојања и рада.

ка западу, било је време за растањак. Стисак старачких руку, понеки пољубац је нешто што вас попут игле пробадо кроз срце. Колико год ми је било драго да ове драге осрателе особе имају сву потребну негу, осетио сам и дозу туге што не могу чешће да их посетим. Ко зна, можда им се за коју годину придружим.

Руководство насеља, односно моји домаћини, учинили су све да се осећам пријатно код њих. Заједно смо и ручали у Виндзор хотелу, а ја сам колико ми је стиснуто време омогућило, успео да са неким и урадим мини интервјуе. О томе у следећем броју.

Текст и фото: Раде Берак

Рај за предах - са лева на десно: Биљана Колунцић, Јелица Марјановић, Дубравка Блажевић, Марјана Мек Кормак, Мишо Тепавчевић, Моника Белошевић, Биљана Бранковић, Андријана Јовић и Ен Браун

Бренда Девани, Јелица Марјановић, Верна Корниш и Анка Травар

Живан Станојевић, Биљана Бранковић, Кристина Јанковић и Јелка Радовић

Стефан Јарош, Зиги Јари, Ангела Мрикало и Нађа Маимороф

Станислава Новачук, Глорија Розенгрејв, Мишо Тепавчевић и Џој Форестер

Пензионери Јован Поткоњак, Владо Дувњак, Живко Петровић и Смиљана Грубор; стоје Моника Белошевић и Ен Браун

Кувар Раде Живковић послужује Марију Обрадовић, Јуту Ћирић и Мјурел Модра

Џозефина Тула, Халина Ксиазек, Пола Мроз и Бети Кравчик

Марго Ђорђевић, Еилин Мекнамара и Лилен Маган